

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.]
Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
ČTVRTÁ SEKCE

VĚC SANTOS proti PORTUGALSKU

(stížnost č. 35586/97)

ROZSUDEK

ŠTRASBURK

22. července 1999

VÝŇATKY

Rozsudek je v autentickém francouzském znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořízený úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci Santos proti Portugalsku,

Evropský soud pro lidská práva (čtvrtá sekce), zasedající v senátu ve složení

M. PELLONPÄÄ, *předseda*, A. PASTOR RIDRUEJO,

L. CAFLISCH,

J. MAKARCZYK,

I. CABRAL BARRETO,

N. VAJÍC,

S. BOTOCHAROVA, *soudci*,

a V. BERGER, *tajemník sekce*,

po poradě konané dne 13. července 1999,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. až 7. *úvodní pasáže, proces*

SKUTKOVÉ OKOLNOSTI

8. Stěžovatel je portugalským občanem, narozeným v roce 1935, bytem v Lisabonu.

9. Dne 20. června 1991 podal stěžovatel lisabonskému státnímu zastupitelství trestní oznámení pro vydání nekrytého šeku. Bylo zahájeno trestní stíhání a policie provedla určité vyšetřovací úkony. Dne 30. března 1993 státní zástupce vznesl obžalobu proti obžalovanému.

10. Dne 7. května 1993 stěžovatel uplatnil nárok na náhradu škodu proti obžalovanému. Zejména se domáhal zaplacení částky 6 350 000 portugalských escudo odpovídající hodnotě sporného šeku.

11. Dne 26. listopadu 1993 státní zástupce nařídil zaslání uplatněného nároku obžalovanému, který dosud nebyl nalezen. Dne 10. března 1994 nicméně policejní orgány informovaly státní zastupitelství, že nebylo možné doručení provést, protože obžalovaný není k nalezení. Státní zástupce tedy dne 6. května 1994 nařídil, aby byl obžalovaný předvolán veřejnou vyhláškou.

12. Dne 12. října 1994 byl spis předán 5. trestnímu senátu lisabonského trestního soudu a dne 17. října 1994 předložen soudci přidělenému k tomuto senátu. Dne 15. března 1996 tento soudce ustanovil obžalovanému obhájce *ex offi*. Nenařídil však hlavní líčení, protože obžalovaný nebyl k nalezení.

13. Dne 8. února 1997 obdržel obžalovaný procesní spis. V návaznosti na to soudce usnesením ze dne 17. února 1997 nařídil hlavní líčení na 3. července 1997. Hlavní líčení se však v tento den nekonalo z důvodu onemocnění soudce. Bylo odročeno na neurčito.

14. Usnesením ze dne 19. března 1999 soudce nařídil hlavní líčení na 11. října 2000.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

15. Stěžovatel kritizuje délku předmětného řízení. Namítá porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy [...].

16. Vláda tomuto tvrzení odporuje.

A. Relevantní období

17. Relevantní období nezačalo podáním trestního oznámení dne 20. června 1991, nýbrž uplatněním nároku na náhradu škody dne 7. května 1993 (viz rozsudek *Casciaroli proti Itálii* ze dne 27. února 1992, [...], § 16). Řízení nadále probíhá před lisabonským trestním soudem.

18. Délka řízení, kterou je třeba posoudit podle článku 6 odst. 1 Úmluvy, je tedy k dnešnímu dni zhruba šest let a dva měsíce.

B. Přiměřenost délky řízení

19. Přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností případu a s ohledem na kritéria vytyčená judikaturou Soudu, zejména složitost věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů (viz z mnoha dalších rozsudek *Silva Pontes proti Portugalsku* ze dne 23. března 1994, [...], § 39).

20. Vláda zdůrazňuje, že délka řízení odvisí hlavně od nemožnosti nalézt obžalovaného. Tato okolnost sama o sobě nemůže být přičitatelná státu. Domnívá se, že nedošlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy.

21. Stěžovatel tvrdí, že délka řízení nemůže být považována za přiměřenou.

22. Soud předně konstatuje, že věc nebyla zvláště složitá.

23. Shledává dále, že stěžovatel nepřispěl k prodloužení řízení.

24. Pokud jde o postup soudních orgánů, Soud předně uvádí, že rok a pět měsíců uplynulo od předání spisu soudci 5. trestního senátu dne 17. října 1994 a prvním navazujícím usnesením ze dne 15. března 1996. Je pravda, že během tohoto období nebyl obžalovaný k nalezení. Soud spolu s vládou připouští, že se jedná o objektivní skutečnost, kterou nelze zcela přičíst státu. Přesto platí, že obtíže, jimž čelily soudní orgány při realizaci zákonného doručování, nemohou dotýčného, v daném případě poškozeného, zbavit záruk článku 6 odst. 1 Úmluvy, zejména jeho práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz obdobně rozsudek *Foti a ostatní proti Itálii* ze dne 10. prosince 1982, [...], § 75).

25. Soud dále konstatuje další neodůvodněný průtah, který nastal po odročení hlavního líčení dne 3. července 1997, do usnesení o nařízení nového data hlavního líčení dne 19. března 1999, tedy více než rok a osm měsíců. Navíc hlavní líčení bylo nařízeno na 11. října 2000, tedy o rok a sedm měsíců později, zatímco řízení již v době vydání tohoto rozsudku trvá přibližně šest let a dva měsíce.

26. Vzhledem k okolnostem případu Soud dospívá k závěru, že došlo k překročení „přiměřené lhůty“, a tedy k porušení článku 6 odst. 1.

II. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

27. až 31. *problematika spravedlivého zadostiučinění*

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
2. *rozhoduje*, že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců částku 800 000 (osm set tisíc) portugalských escudo na základě nemajetkové újmy;
3. *rozhoduje*, že tato částka bude navyšována o prostý úrok z prodlení o sazbě ve výši 7 % ročně od uplynutí této lhůty do zaplacení;
4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 22. července 1999 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Vincent BERGER
tajemník

Matti PELLONPÄÄ
předseda